

der ſtemte for at beholde det. Denne Beſtemmelse vil nemlig ikke være i Stand til fuldstændig eller i videre Omfang at forebygge de Misbrug, som ſkulde forebygges ved den. Naar man indſtrænker Udgangen til at give Underpant ſaaledes, at Pantet ſkal gives i enkelte beſtemte Ting, ſaa bliver det ganſke viſt en Følge deraf, at den der giver ſaadant Underpant, er udelukket fra at raade over diſſe Ting og fra at ombytte dem med andre, med mindre han paany vil foretage en Pantſætningsakt med Henſyn til diſſe. Men, naar en Mand, ſom ſer, at hans Fallit ikke er langt borte, vil begunſtige en enkelt Kreditor, ſaa bryder han ſig i Reglen ikke om denne Udgang til at ombytte de pantſatte Gjenſtande med andre, ſaa vil han meget godt kunne give Pantet ſaaledes ſpecificeret, og Følgen deraf vil altsaa blive, at det ingenlunde herefter vil være affaaet, at Folk paa denne Raade kunne begunſtige enkelte Kreditorer. Det er det, der anføres imod Beſtemmelsen fra deres Side, ſom i det Hele taget ønske, at Underpant affaffes, medens det fra deres Side, ſom ønske det bibeholdt, er gjort gjældende, at Beſtemmelsen ikke vil afhjælpe den Trang, der nu afhjælpes ved Underpant; idet det netop er magtpaaliggende at kunne give Underpant i Samlinger af Ting, f. Ex. i et Indbo, Bærelager og deſtlige, hvorimod det har en forholdsvis underordnet Interesſe at kunne give Underpant i enkelte ſpecificerede Ting. Uagtet Udvalget ſaaledes ikke har kunnet betragte denne Beſtemmelse ſom en Forbedring i Lovforſlaget, ſaa have vi dog ment, at det ikke kunde nytte at modsætte ſig den; vi have holdt for, at man neppe vilde opnaa nogen Forandring paa dette Punkt, og at altsaa en fortsat Modſtand mod det maatte have ſom ſandſynlig Følge, at Lovet ikke vilde komme ud. En ſaadan Betydning har Udvalget ikke ment, at der burde tillægges denne Sag. Noget Hjælp vil jo Beſtemmelsen frembyde, idet Underpant i Alt, hvad man eter og etendes vorder, er ophævet ſaavelſom Underpant i diſſe Tingsindbegreb; men dernæſt maa man jo troſte ſig med, at Lovgivningsvirksomheden ikke er afsluttet med dette Arbejde, at der maatte kan komme en Tid; hvor man ogſaa

her til Lands ligesom alle andre Steder i Berden vil have lært at indſe, at Krediten virkelig kræver Affaffelsen af Underpant i alle dets væſentligſte Former. Jeg ſkal kun tilføje, at ſom Følge af eller i alt Fald i nær Forbindelse med denne Forandring er der i det andet Thing blevet gjort et Tillæg til en anden Paragraf af Lovforſlaget, nemlig i § 21, idet der i denne er indført en Beſtemmelse, ſom udtrykkelig opretholder den nugjældende Lovgivnings Forſkrifter i Forordningen af 28de Juli 1841. § 2 om, at et Pantebrev, der giver Underpant i Løsøre, ikke har Gyldighed, naar det er oprettet i den ſidſte Tid forend Konkursen. Der er kun foretaget den lille Modifikation, at, medens dette efter den gjældende Ret finder Anvendelse paa det Pantebrev, der er oprettet i de ſidſte 6 Uger før Konkursen, ſaa er det her rettet til de ſidſte 8 Uger før Konkursen, for at have den ſamme Tidsfrist her ſom den, der er valgt i § 20. Det er jo ganſke klart, at, medens der var mindre Trang til en ſaadan Beſtemmelse, ſaa længe det var Reglen, at Underpant i Løsøre ikke kunde finde Sted, ſaa er det jo naturligt og nødvendigt, at denne Beſtemmelse maa optages i Lovforſlaget, naar man bibeholder dette Underpant. — En anden Forandring, der er foregaaet i dette Kapitel, beſtaar deri, at de Beſtemmelſer i Lovforſlaget, ſom ſaſſatte, at Pantebrevs eller Overdragelſesdokumenters Retſvirkning ſørſt ſkal regnes fra Thinglæsningsdagen, ere blevne udſlettede, at det altsaa paa dette Punkt fremdeles ſkal have ſit Forblivende ved den gjældende Ret, hvorefter der ſkjælnes imellem, om diſſe Pantebreve eller Udſættedokumenter thinglæses i rette Tid, — altsaa inden 1ſte eller 2det Thing eller inden 3die eller 4de Thing, hvis de ere oprettede udenfor Provindsen — eller ikke, idet deres Virkning i førſte Fald regnes fra Udſættelsesdagen, hvorimod den, hvis de ikke thinglæses i rette Tid, ſørſt regnes fra Thinglæsningsdagen. Denne Forandring kan Udvalget heller ikke anſe for heldig. Udvalget maa faſtholde den Forſending, ſom det hele Tiden har været af, at det er det Naturlige, at Thinglæsningsens Virkning ikke begynder før end fra ſelve Thinglæsningsen, og at der er al Grund til